

M A I R O M Á N K Ö L T Ő K

Fordította: SZEMLÉR FERENC

TUDOR ARGHEZI: ESŐ

*Nem hallottam tán éve sem...
Most meglesem.
Izzad az éj s az ablakon pereg le.
Eszik az ágak közt a sok üregbe.*

*Valami hasonlat kellene
s keresem a morajok, zajok,
hegedűhang, gitár, nádsípzene
közt ezt a vak zavaros dallamot.*

*Az éjt a mélyben más éjek befonták
s egy éjből másba átszótt éjszaka
szűri a zápor aprócska homokját,
mint egy szita.*

*Mint fáklya sápad el és fénye verdeső
a gondolat, mert lángjába kapott a kései eső,
Az ablakot egy bükkfa vonja gyászba,
ugy csügg az éj le róla, mint a zászló vászna.*

*Nem szablya ez, mi ha fenik sziszeg,
nem kardzaj, ha pajzsot üti meg.
Nem a szív zöreje, nem
a torony és az óra, miben
az idő jár perelve.*

Ez tán a minden levert seregek lelke.

G. BACOVIA: SZÜRKE ŐSZ

*Meghalt egy lány lázpiertől ékesen,
öngyilkos lett egy sápadt álmodó,
ősz van, az éj is mély már és mohó,
mondd, merre jársz most régi kedvesem?*

*A hallgatag borus közkert fűvén
hallom, amint egy bus bolond liheg.
Lassan pörög a rest levéltömeg,
szél fujdogál és elvész minden remény.*

*A városkában, mely nyomorban ég,
szembe velem egy pap s egy baka jött.*

törvény az elfelejtkezés.

Bámulsz a partra: mint a felhő, a láthatárban elmerül
s tán síró, elborult szemedben
búcsunk három hús könnye ül;
és én a parton szomoruan
nézem hajód, mint fut veled
s egy versbe sírom bánatom
tudván, hogy elveszítelek.

Egy énekes talán
hozzád is elviszi dalom
s te is,
miként ő, dalba fogsz,
vagy sírni fogsz, mint bennem is a fájdalom
s majd arra gondolsz, akinek e verset írta valaki
s feledvén, hogy már elfeledtél
a sápadt álom ködei
közül kibontod arcomat,
mint mikor veled a hajó a láthatáron elmerült
s mikor síró, borús szemedben
búcsunk három hús könnye ült.

ION PILLAT: SZÖLLŐHEGYEN

A szőlőben még érzik diók kesernyés lombja,
leves barackok íze, kadarka s muskotály...
De fák közt nincs szalonka, elment más nyári táj
felé. Mit vár az ősz még, hogy visszahív e dombra?

Még messze van az alkony, de már a fény megért,
piroslik zsenge birsként a sárgalángu nap.
Mint fáján barna hernyó, sötét tehervonat
vonszolja lomha testét s az, Arges-hidra ért.

Bíbor és sárga villog az erdő köntösében.
Topáz-darázsként röppen a fény a lomb között.
Harkály kopog magányos eperfán s nagy közök
után felel a gátzaj az ősz visszhangjaképen.

Ethallgat. Szólal ismét... most néma. Ámde már
hallom — a néma válasz hangja most újra megnő —
kopogni kezd a szívben egy halkszavu kereplő
s emlékeket zavar fel, mint fáját a madár.